

Той замълчава минута, а сетне внезапно пита:

— Бабо, колко сина имашъ?

— Петима, — отвърща тя и змийски жбъгризва сърдцето ѝ. — Защо питашъ, Али-ага? Да не сж направили нѣкоя беда?

Турчинътъ не отговаря, а продължава въпроситѣ си:

— Кжде сж сега синоветѣ ти, бабо?

— При баща си въ Исакча, — отвърща спокойно баба Тонка, каточели дълго време е учила този урокъ.

— И петтимата ли сж тамъ?

— Не, четиримата. Петиятъ — Ангелъ, има тука дюкянъ, пъкъ отиде преди седмица на панаира въ Джумая. Още не се е върналъ.

— Излъгалъ те е той, бабо, излъгалъ те е!

Али-ефенди е развълнуванъ. Сякашъ го е страхъ да съобщи на майката голѣмото престѣпление на сина ѝ. Той се суети и съ мжка ѝ довърява:

— Излъгалъ те е! Не е отишълъ на панаира въ Джумая, а на Балкана съ хайдути! Хванали го и сега е въ Търново, въ зандана.

— Божке! . . . — изпищява баба Тонка и зачупва прѣсти. — За туй ли съмъ го раждала и хранила, Боже. Да ме зачерни! . . . Камъкъ да бѣхъ родила.

— Ехъ, станалото станало! — утешава я Али-ефенди и става да си ходи. Той спира до вратата, обръща се къмъ отчаяната майка и прошепва:

— Заповѣдано ми е да претърся кжщата ти, ала не искамъ да сипвамъ на рана червенъ пиперъ. Остани си съсъ здраве, бабо!